

LBDIS | We know
CEZARINA ANGHILAC

ÎN CERCUL FIAREI

PROMISIUNI DE SÂNGE

 CRUX PUBLISHING

Prolog

– Ți-am promis că îți voi spune cine sunt și ce neazuri port cu mine și cred că niciun alt moment nu este mai bun. Te rog să primești povestea mea ca pe un modest semn de recunoștință pentru atenția cu care mi-ai vindecat rana și pentru găzduirea pe care ne-ai oferit-o.

Era a patra luminare de la moartea tatălui nostru, iar fratele meu se pregătea deja să-și arate vrednicia de a-i urma pe scaun. După legile noastre, întâiul născut nu este și moștenitorul părintelui său, ci primul dintre frați care poate primi această onoare, dacă dovedește calitățile potrivite. Așa că Urza trebuia să-și demonstreze, după datină, iscusința în vânatoare ucigând cumplita fiară a cărei căpățână împodobește, simbolic, flamura Grumzului.

Îndatorirea a fost dintotdeauna deosebit de primejdioasă, căci puțini dintre cei care se încumetă să vâneze uriașa felină argintie cu ochii ca mierea chiar reușesc să o doboare. Ceilalți, cei mulți, pier de cum dau cu ochii de ea. Și nu din pricina fricii, pentru care nici măcar nu au răgaz. Kirbul este cel mai agil și mai rapid dintre animalele care se ascund prin pădurile noastre, dar și cel mai însetat de sânge. Ghearele sale sunt într-atât de ascuțite, încât trec prin veșmintele din piele ale vânătorilor ca printr-o bucată de postav muced. Iar colții sunt încă și mai năprasnici, căci în urma lor rămân răni ce ard ca focul și mistuie carnea până la os.

Deși cunoștea toate acestea la fel de bine ca orice alt vânător, fratele meu a hotărât să plece la vânatoare fără prea multe pregătiri: și-a ales straie ușoare – tunică și pantaloni din piele tăbăcită – a poruncit să i se înșeueze un vulpure și să i se curețe arcul norocos, despre care unii

spun că nu ar fi nimerit ținta niciodată. Și, unde obiceiul este ca pretendenții la scaun să meargă cu mare alai în pădure pentru a se grozăvi apoi cu izbânda lor – cei care nu piereau –, Urza a făcut în așa fel încât să plece singur.

În luminarea de dinaintea plecării, a strâns laolaltă toți grumzenii și le-a împuiat capul cu tot soiul de vorbe despre voia pământului din care crește sămânța tuturor vietăților, despre datoria unui înscăunat de a nu primejdi viața supușilor săi și alte lucruri mari în care nici măcar el nu credea. Vânătorii i-au mulțumit pentru grijă și s-au întors la treburile lor, mulțumiți că scăpaseră de o primejdie de care nu aveau nevoie. Dacă fratele meu pierea, sigur se găseau alți pretendenți care să-i ia locul.

Dar Urza era viclean și nu avea de gând să-și rateze șansa pe care o avea la scaunul Grumzului. Odată cu negura, s-a strecurat în odaia mea și m-a implorat, cu miere în glas, să-l ajut la uciderea kirbului.

– Tu ești cel mai bun dintre vânători, Slievi, mi-a spus ca să mă înduplece.

Lauda lui, îmi dau seama acum, era plină de fiere dar, în urechile mele dornice de apreciere, a avut în acel moment desăvârșirea adevărului. Cu greu obiceiul meu de a pune capcane poate fi privit ca iscusință în vânătoare de un popor care prețuiește loviturile mortale. Însă acesta a hrănit mai multe văduve și copii orfani decât o poate face brațul lui Urza într-o mie de încordări ale arcului, așa că amândoi ne simțeam îndreptățiți să credem că eu sunt un vânător mult mai bun decât ar fi putut el spera să ajungă vreodată. Și, mai presus de orice, eram singurul om în care fratele meu se putea încrede pentru o astfel de treabă. Iar eu, în deșertăciunea mea, voiam să îi dovedesc că nu se înșală.

M-am strecurat afară din Grumz mai înainte ca primele picături de lumină să ne trădeze înșelătoria și m-am grăbit spre locul de întâlnire asupra căruia ne-am înțelese. Era o rariște cu iarbă grasă și flori înmiresmate, numai bună pentru a poposi acolo până la sosirea fratelui meu. Am întins câteva capcane prin tufișurile din jur și am așteptat.

Am adormit, pesemne, fiindcă atunci când am auzit zgomotul, ploaia de lumină era deasă și caldă. Atingerea ei se simțea ca o răsuflare ușoară, înfiorându-mi pielea. Sunetul părea mai degrabă un foșnet tainic, de frunze veștede abia atinse de freamătul pădurii. Doar că ne aflam la început de cerc, când iarba este proaspătă și pomii în floare, iar codrii nu mai ascundeau nici măcar umbră de frunziș uscat. Foșnetul avea, așadar, o altă cauză și, oricât de mult mi-a dispăcut, am știut pe loc care era aceasta.

Unul singur era animalul care putea să imite cu atâta pricepere sunetele pădurii, șuierul vântului sau susurul apei, hăulitul lupului sau chirăitul uliului.

Am rămas întinsă la locul meu, cu inima înghețată, deși toate simțirile îmi urlau să fug mâncând pământul. Desigur, să le fi dat ascultare ar fi fost dovada unei prostii care, fără îndoială, m-ar fi costat viața. Kirbul este atât de iute, încât poate ajunge din urmă orice vulpure în galop și atât de agil, încât se poate cățăra în orice copac.

Mi-am pregătit cuțitul și m-am chircit la pământ, așteptând.

După o vreme, care mi-a părut cât zece cercuri de lungă, pașii i-au devenit mai clari, mai apăsați. Apoi o formă arcuită cu finețe, mai strălucitoare decât argintul, s-a ivit printre copaci. Era mai mare decât orice fiară pe care am văzut-o vreodată și, trebuie să recunosc, am simțit cum pielea mi se strânge pe spinare. Kirbul s-a oprit și și-a ridicat spre mine ochii de culoarea mierii topite. Erau mari, alungiți, cu câte două dungi întunecate la capete și, dincolo de culoarea lor neobișnuită, aveau ceva aproape omenesc în căutătura lor plină de îndrăzneală. Descopeream în ei o adâncime rece, tăioasă, ca și când ar fi vrut să-mi pătrundă până în adâncul sufletului, dar și o trufie pe care niciunul dintre animalele pădurii nu cred că o mai îndrăznise vreodată față de oameni.

Abia atunci am băgat de seamă ghemotocul cu străluciri de astru ce se zbătea între fălcile ei puternice și am știut că sunt pierdută.

Niciunul dintre cei care întâlnesc în drumul lor kirbi cu pui nu scapă cu viață. Este prima lecție pe care o învață

un vânător, încă dinainte să deprindă meșteșugul armelor. Pentru mine, însă, părea să fie ultima. Capcanele cu care am împânzit desișurile din jur nici măcar n-au atins-o. Cât despre cuțitul pe care-l țineam în mâini, oricât de iscusită aș fi în mânuirea lui – și mai am mult de învățat – nu mi-ar fi folosit săucid fiara, poate doar s-o rănesc, ceea ce ar fi fost mult mai rău. L-am lăsat să cadă.

Privirile ni s-au încrucișat din nou. Nimic nu-i scăpase sălbăticiunii, mi-am dat seama după arcuirea trupului, dar ceva parcă se schimbase în luarea-aminte cu care mă cântărea. O lumină aurie, aproape caldă îi licărea în ochi. Iar în aceasta, pot să jur, am văzut recunoștința, ca și când fiara mi-ar fi înțeles gestul. „*Stăpânul vânătorilor îmblânzește kirbul, nu îl ucide*”, mi-am amintit o veche zicală. Însă nu era pentru mine și năluca ei s-a tulburat precum apa în care îți scalzi mâinile murdare.

Fiara mi-a întors spatele, ca și cum ar fi vrut să se îndepărteze, dar s-a oprit în loc, adulmecând. Pesemne că vântul adusese cu el mirosul îndepărtat al unui alt animal, altfel pădurea era neobișnuit de tăcută, fără să trădeze vreo prezență străină. Însă ea tot acolo a rămas, la câțiva pași în fața mea, căutând primejdia ce o amenința.

Iar aceasta nu a întârziat să apară odată cu fulgerul negru țâșnind printre copaci în următoarea clipă. Fiara nu a fugit, speriată, cum ar fi făcut orice alt animal, ci a rămas la locul ei, ținându-se dreaptă, sfidătoare chiar. Nici aerul nu-l mai amușina, cum făcuse mai devreme, doar își legăna ușor trupul argintiu, ca și cum i-ar fi cântat puiului ei, să-l adoarmă. Hârâiturile gătuite, groase precum cheagurile de sânge, au fost singurele sunete care i-au însoțit capitularea. Când săgeata a străpuns-o, pământul s-a cutremurat, de parcă ar fi vrut să se ferească din calea sângelui ce i se scurgea din gâtleej.

Atunci am auzit chiuitul triumfător al fratelui meu care, nevăzut și neauzit, s-a strecurat în lumină. A privit mai întâi animalul răpus, măsurându-l din ochi ca pe o stofă rară, apoi l-a înconjurat de câteva ori, plescăind mulțumit din buze.

LIBRIS | We know
books

– Vezi tu, Slievi, l-am auzit spunându-mi pe un ton demonstrativ, ca și când ar fi continuat o mai veche discuție, asta înțeleg eu prin vânătoare. Iscusiță! Iscusița de a-ți ademeni prada astfel încât să-i trimiți o săgeată prin gât fără s-o sperii, nu tărașoiul obositor pe care-l face vânătorimea noctă sau munca plictisitoare de a pune capcane.

Bineînțeles, în timp ce eu pregăteam curse, frate-meu avea alte preocupări.

– Ar trebui să încerci și tu, m-a îndemnat cu un zâmbet. Ai să vezi că nu se află în lume plăcere mai mare decât cea pe care ți-o oferă prada atunci când gustă din momeala anume lăsată pentru ea.

Nu aveam nevoie să văd nimic în acel moment. Simțeam deja amenințarea plutind în aer, ca un nor întunecat ce te apasă cu greutatea lui. Că încă mai puteam sufla și merge și vorbi, după ce întâlneam kirbul, era doar o întâmplare care nu avea prea mare însemnătate pentru Urza. Cu un cap mai înalt decât mine și cu pumnalul de vânătoare la îndemână, ar fi putut înfăptui cu ușurință ce nu apucase fiara. Ar fi putut scăpa de mine chiar atunci, însă, mi-am dat seama imediat, altfel de gânduri avea Urza în minte.

– Trebuie să mai fie unul, ascuns pe undeva prin pădure, mi-a spus în timp ce-mi arăta cu ascuțișul bărbiei puiul mort în gura mamei sale. Dacă îl vom găsi teafăr, am de gând să-l iau cu mine și să-l arăt vânătorilor când vor ieși să mă întâmpine. Pun rămășag pe trei butoaie de țuică roșie că or să dea înapoi cu toții, ca niște lași ce sunt. Vânătorii de rând se tem de fiară, a scuipat Urza cu scârbă, dar stăpânul lor știe cum s-o îmblânzească. Voi pune ca puiului să i se facă o cușcă mare, cu gratii din argint, și s-o așeze de-a dreapta tronului, ca toți să vadă fiara și să știe, astfel, că se află în fața celui vestit cu zeci de cercuri înainte.

„Când Stăpânul va găsi puiul de kirb și îl va îmblânzi, toți pădurenii, indiferent de neam sau de loc, i se vor închina”. Asta se spunea încă din bătrâni, iar frate-meu nu avea niciun temei să se îndoiască de adevărul acestor vorbe. Ochisem deja urmele fiarei astfel că, luându-ne după ele, aveam

să găsim vizuina în care-și ascunsese puiul. Cât despre îmblânzire, cât de greu de înfăptuit ar fi putut fi? Sarzii au domolit lupii ca să îi folosească la adunatul oilor în ocol, iar despre efiși se spune că au mulți tigri albi ca laptele pe care-i lasă liberi înainte de ridicarea negurii, să se plimbe pe străzile colbuite ale orașelor alături de copiii lor. Urza socotea că dacă popoarele vecine au reușit să supună astfel de animale, nici noi, noștii, nu aveam de gând să ne lăsăm mai prejos.

Așa că am pornit pe urmele kirbului. Semnele erau rare și greu de citit, însă ne-au dus în apropierea unei grote săpate într-o stâncă. De jur împrejur, copacii negri încărcăți de mușchi erau culcați la pământ, ca și cum un uriaș străvechi și-ar fi măsurat forțele cu ei. Fir de iarbă nu creștea dedesubtul lor și pașii ni se afundau în clisa urât mirositoare. Scâncete slabe, de animale neputincioase, ne-au condus pașii prin galeriile strâmte și mucedde ale peșterii, până când am dat peste un morman de blănuri și alte rămășițe de animale sălbatice. În lumina palidă a torței pe care o încropiserăm dintr-o cârpă petrecută peste un par, am zărit două perechi de ochi înstelați. Ne-am oprit amândoi, temându-ne pentru o clipă că am luat urma altei fiare. Legenda spune despre kirbi că nu păstrează decât doi pui din câți fată odată, pe cei mai puternici și mai sănătoși. Pe ceilalți îi lasă în pădure să moară chinuți de foame și de frig, așa cum, fără îndoială, îi fusese sortit puiului căruia săgeata fratelui meu îi curmase viața. Sau suferința.

I-am împărtășit lui Urza gândurile mele iar el mi-a dat dreptate. Cu băgare de seamă, să nu îi speriem, ne-am apropiat de culcușul puilor. Mirosea a hoit și a scârnă de animal bolnav, cum nu m-aș fi așteptat în veci să găsesc într-o vizuină de kirb. Se spune despre aceștia că, înrudindu-se cu pisicile, nu suferă murdăria, dar pesemne că niciunul dintre cei care au scornit astfel de zvonuri nu a intrat vreodată într-o vizuină de-a lor.

Urza, în schimb, nu a părut deranjat de miros la început, fiindcă a ridicat cu grijă cele două ghemotoace și le-a

studiat pe rând, ca și cum ar fi căutat să le învețe pe de rost fiecare fir de păr. A rămas un timp căzut pe gânduri, în timp ce le netezea cu degetele blana argintie, până când a început să strănute de câteva ori. Pesemne nici lui nu îi pria aerul puturos al peșterii, dar, spre cinstea sa, nu s-a plâns. Doar mi-a mulțumit și m-a grăbit să mă întorc acasă înainte ca cineva să-mi bage de seamă lipsa și să ne dejoace astfel planul necinstit.

Odată cu negura, cele trei țipete ale fluierului au tulburat palisada Grumzului, sculând-o din somnul ei fără de grijă pentru a vesti întoarcerea fratelui meu. Vânătorii s-au strâns anevoie în curtea pietruită pentru a-i ieși în întâmpinare celui ce avea să le fie înscăunat de-atunci încolo. Frate-meu a trecut pe lângă ei ținându-se băț în șa, ca un adevărat conducător. În vârful unui par, chezaș al dreptului ce i se cuvenea, stătea capul retezat al kirbului. Iar în desaga atârnată la oblâncul șeii se zbăteau, speriate de moarte, semnele de netăgăduit ale unei profeții vechi de când lumea.

Dacă la început noapții nu i-au arătat prea mult respect viitorului înscăunat, iată că venise vremea să-și repare greșeala. Acesta era mesajul pe care oricine l-a putut citi în arcuirea de argint a puilor de kirb când Urza a dezlegat băierile desăgii, lăsând micile fiare să iasă la lumină. Niciuna nu era mai mare ca o pisică, însă legenda ce s-a țesut de-a lungul veacurilor în jurul lor era îndeajuns de puternică pentru a le da proporții înspăimântătoare. Toți cei prezenți în sala de mese a Grumzului au rămas ca împietriți în fața puilor pe care frate-meu îi ținea în brațe și-i mângâia cu dragoste. Până și fluturii de negură, îndrăgostiți de lumina înșelătoare a lumânărilor, și-au încetat zborul aducător de moarte, lăsând întreaga suflare cufundată într-o tăcere de gheață. Și probabil că așa i-ar fi prins lumina dacă Urza, căruia i se înroșiseră ochii și nasul fără să fi băut nimic, nu ar fi dat poruncă să înceapă ospățul convenit într-o asemenea ocazie.

Mai înainte de toate, însă, m-a chemat de față cu toți și, îngăimând câteva cuvinte meșteșugite despre dragostea și

admirația pe care chipurile mi le poartă, mi-a pus în brațe puii de kirb. Să le veghez creșterea și să mă îngrijesc de îmblânzirea lor ca și cum aceștia ar fi sânge din sângele lui, pentru slava căruia aveam să duc la îndeplinire această îndatorire. Ce puteam face altceva decât să mă supun?

Așa a început petrecerea în cinstea proaspătului înscăunat – bărbat cu multă pricepere la golit căni cu țuică roșie – și a cuprins întregul sat, ai cărui locuitori sunt recunoscuți nu doar prin meșteșugul vânătorii, ci și prin setea vârtoasă pe care o au pentru aprigele băuturi făcute din fructe sălbatice.

A treia luminare de la întoarcerea lui Urza m-a găsit, împreună cu puii de kirb și câteva femei harnice, în turnul de veghe al Grumzului – chipurile, să nu tulbure niciun curios tihna noastră, de parcă se mai gândea cineva la odihnă sau la liniște când răcnetele îngroșate de băutură ale petrecăreților urcau tocmai până la noi. Era mare agitație și în cămăruța strâmtă unde ne aflam, căci puii de kirb erau tot mai lipsiți de vlagă și moi ca niște blănuri stoarse de viață. Zadarnic am încercat să le redăm puterile cu brânzeturi de capră și lapte proaspăt muls de la vulpurele noastre. Erau prea tineri pentru a ști să mănânce din altă parte decât de la pieptul mamei lor și prea slăbiți pentru a fi învățați altfel. Peste ochii lor de culoarea mierii se așternuse deja un păienjeniș alburiu, iar trupurile slăbite de foame le tremurau fără încetare.

Am poruncit femeilor să-mi aducă degrabă toate pisicile ce fătaseră de curând, împreună cu puii lor. Toate s-au năpustit atunci la ușă, bucuroase să-mi îndeplinească voia și să scape astfel, fie și numai pentru o vreme, de umbra grea a morții ce dădea târcoale turnului. Le-am urmărit din priviri cum se îndepărtau, lăsându-mă singură cu puii de kirb, și m-am întrebat atunci dacă aveau să revină curând cu ceea ce le cerusem sau, dimpotrivă, aveau să se piardă printre petrecăreți, lăsându-ne la cheremul sorții.

Fără laptele mamei lor, kirbii aveau să piară. Încovrigați unul în jurul celuiilalt sub păturile groase de lână, cu boturile argintii tânjind după hrană, abia de mai păstrau o

LIBRIS | We know
BOOKS

fără de viață în ei. Aș fi putut să le-o curm chiar atunci, să le zdrobesc oscioarele firave și, odată cu ele, suferința pe care o simțeau trupurile lor mici.

Cu astfel de gânduri mă lăsaseră femeile și fără îndoială că m-ar fi găsit în aceeași stare dacă un fapt neobișnuit nu mi s-ar fi întâmplat în acele lungi clipe de singurătate și deznădejde. La un timp după plecarea acestora, mânată de o pornire pe care nu o mai simțisem până atunci, am scos puii de fiară din culcușul lor de cârpe și, legându-le trupurile de gheață pe brațe, am început să mă plimb prin odaia îngustă. Abia dacă am apucat să fac câțiva pași spre ferestraica prin care răzbăteau cântecele de petrecere din curte, când am simțit o fierbințeală cumplită cuprinzându-mi pieptul. Prin țesătura fină a cămășii, în locul unde trupul meu întâlnea blana puilor, pielea îmi ardea ca atinsă de fier înroșit. Însă nu durea. Încetul cu încetul, căldura mi s-a scurs din trup precum apa dintr-un ulcior răsturnat, lăsându-mi doar impresia unei poveri nedeslușite pe care s-o port în piept. Și un miros acrișor, de lapte stătut, care să-mi cotopească nările. Iar kirbii, care până atunci se zbatuseră în ghearele morții, dintr-o dată mi s-au agățat cu putere de cămașă, zgâriindu-mi pielea cu colții. Limbile lor aspre au început să lipăie cu lăcomie laptele gros, de culoarea argintului, ce mi se scurgea din piept.

I-am lăsat să sugă cât să-și ostoiască foamea și să mai prindă puteri, apoi i-am dus înapoi în culcușul lor și mi-am schimbat cămașa cu una curată, ascunzându-mi astfel înspăimântătoarea taină. Dacă înainte mă temusem că femeile nu îmi vor asculta porunca, acum îmi era groază că o vor face. Și nu am greșit. La scurtă vreme, s-au întors aducând cu ele o liotă de pisici lăuze și puii acestora, după cum le-am poruncit, iar odaia s-a umplut pe dată de scuipăturile și mârâiturile animalelor nemulțumite.

În luminările ce-au urmat, am început să născocesc fel de fel de pricini pentru a mă îngriji de una singură de creșterea kirbilor și, dat fiind că noua ocupație îi răpea fratelui meu prea mult timp pentru a se interesa de soarta

micilor fiare, nimeni nu mi-a pus la îndoială poruncile. Rareori trecea Urza pe la noi, însă niciodată nu se arăta surprins de ceea ce vedea. Zăbovea cât să bea un poc al cu vin aspru de mere sălbatice și să se minuneze de cât de repede creșteau puii, după care pleca strănutând, de parcă ar fi umblat numai prin locuri colbuite.

Altfel, în odaia noastră din turnul de veghe era liniște, mai ales că îndepărtasem din preajma mea toți prietenii, păstrând alături doar o femeie mută care să-mi ajute la nevoie. Și drept am făcut, căci semnele de netăgăduit ale nefireștii mele prefaceri nu au întârziat să apară. La început, doar părul meu de culoarea castanelor coapte a căpătat o nuanță albăstrie. Apoi, pe măsură ce puii de fiară creșteau hrănindu-se la pieptul meu, pielea a început să-mi strălucească, ca și când ar fi fost atinsă nu de picături de lumină, ci de răceala stelelor care străpung uneori negura. Degetele nu-mi mai erau trandafirii, ci palide precum argintul. Și la fel de reci. De altfel, întregul meu trup începuse să capete o răceală care, în loc să mă înfioare, îmi dădea o plăcută senzație de vioiciune și forță.

Așadar, nu m-a mirat când, mânat de zvonurile neprielnice ce începuseră să circule pe seama mea, într-o luminare, frate-meu a dat buzna în turn însoțit de o larmă neobișnuită. M-au surprins însă trăsăturile însoțitorilor săi – toți bărbați îndesați și lași în umeri, cu chipuri aspre de munteni. Sarzi, fără îndoială.

Scaunul lui Urza începuse deja să se clatine.

L-am întâmpinat cu cinstea obișnuită, însă n-am primit alt răspuns în afară de câteva priviri lungi, ce-mi cântăreau fiecare bucătică de piele prefăcută. Niciuna dintre ele nu era a fratelui meu care – de scârbă sau poate de rușine – își întorsese capul într-o parte.

– Unde sunt acei kirbi pentru care am bătut atâta drum? am auzit o voce obraznică, venind din spatele bărbaților aliniați în jurul singurei intrări din odaie. Aduceți-i și să terminăm odată, că n-am vreme de pierdut!

L-am căutat cu privirea pe cel care a cutezat să vorbească astfel în prezența fratelui meu și atunci l-am văzut, făcându-și